

مفهوم توسعه پایدار

توسعه پایدار تحولی را توصیف می کند که نیازهای نسل فعلی را تأمین کند، بدون آنکه امکان نسل های آینده را برای تأمین نیازهای آنها در معرض خطر قرار دهد و توزیع عادلانه ای از شانس های زندگی و استفاده از منابع در چارچوب عدالت را فراهم می کند.

اصطلاح پایداری اولین بار در سال ۱۷۱۳ توسط هانس کارل فون کارلوویتز در رابطه با مدیریت جنگل ذکر شد. اصطلاح پایداری اولین بار در سال ۱۹۵۲ در کل اقتصاد به کار گرفته شد.

اصطلاح توسعه پایدار - بنابر معنای جدید آن - اولین بار در استراتژی حفاظت جهانی منتشر شده در سال ۱۹۸۰ و مطالعه جهانی ۲۰۰۰ ظاهر شد.

معنای فعلی اصطلاح توسعه پایدار اغلب برای آشتی دادن اهداف متضاد بین حفاظت از محیط زیست و توسعه (رشد اقتصادی) به کار میرود. از آن زمان این واژه محبوبیت زیادی پیدا کرده و به واسطه استفاده از آن در سیاست، علم، تجارت و جامعه مدنی به معانی مختلفی به کار برده شده است. با ایجاد تمرکز جدید در کنفرانس محیط زیست و توسعه سازمان ملل متحد که در سال ۱۹۹۲ در ریودوژانیرو برگزار شد، تغییر اساسی در معنای آن حاصل شد. این مفهوم از طریق استفاده گفتمانی آن به یک مفهوم عمدتاً تکنوکراتیک توسعه داده شد که دلالت بر تلاش جهت حل مشکلات زیست محیطی عمدتاً مبتنی بر فناوری یا منطق علمی دارد. علاوه بر این، در حال حاضر آثاری وجود دارد که به طور گسترده مورد بحث و بررسی قرار می گیرد که معنای تجربی توسعه پایدار و پایداری برای بخش های مختلف جامعه ما (سیاست، علم، اقتصاد، تکنولوژی،...) است.

